

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ladislavy Mentbergerové a soudců JUDr. Jany Jirmářové a JUDr. Ivana Kratochvíla v právní věci

žalobců: **a) Pavel K.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx
 b) Eva H., nr. xxx, bytem xxx, xxx (byla účastnicí řízení do xxx 2019)
 c) Jan H., nar. xxx, bytem xxx, xxx
všichni zastoupeni JUDr. Martinem Purkytem, advokátem
sídlem Praha 5, náměstí 14. října 496/13

proti
žalované: **Česká republika – Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená Mgr. Miloslavem Strnadem, advokátem
sídlem Praha 2, Jugoslávská 620/29,

za účasti
vedlejšího účastníka
na straně žalované : **Hlavní město Praha**, IČO 00064581
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2
zastoupené JUDr. Jiřím Brožem, CSc., advokátem
sídlem Praha 10, Dykova 17

o uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků,
k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 26. listopadu 2018,
č.j. 9 C 151/2018-223,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **m ě n í** tak, že žaloba, aby byl nahrazen projev vůle žalované uzavřít se žalobci ad a/ a ad c/ smlouvu o převodu pozemků ve znění:

Česká republika – Státní pozemkový úřad Česká republika – Státní pozemkový úřad

IC 01312774, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 13000

(dále jen „převodce“)

a

1) Pavel K., r.č. xxx, bytem xxx, xxx

2) Jan H., r.č. xxx, bytem xxx, xxx

(dále jen „nabyvatelé“)

uzavírají podle ust. §11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“), tuto:

Smlouvu o převodu pozemků:

I.

Česká republika – Státní pozemkový úřad jako převodce spravuje tyto pozemky:

- parc. č. xxx v k.ú. xxx, obec Praha, zapsaný na LV č. xxx, vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha,

- parc. č. xxx v k.ú. xxx, obec Praha, zapsaný na LV č. xxx, vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha.

II.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle ust. § 11a zákona o půdě, který byl oceněn ČR – Státním pozemkovým úřadem v celkové výši 1.115.639,41 Kč a jeho dosud nevypořádaná část činí v souhrnu částku ve výši 84.940,98 Kč, přičemž Pavel K. se na této dosud nevypořádané části podílí částkou ve výši 6.110,20 Kč a Jan H. částkou ve výši 78.830,78Kč.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

Na uspokojení nároku nabyvatelů dle čl. II. této smlouvy převodce převádí do vlastnictví nabyvatelů pozemky uvedené v čl. I. této smlouvy, včetně součástí, a nabyvatel č. 1 Pavel K. a nabyvatel č. 3 Jan H. je přijímají do svého spoluvlastnictví, a to v podílu: Pavel K. se na něm podílí podílem 2/5 a Jan H. se na něm podílí podílem 3/5.

IV.

Vlastnické právo k převáděným pozemkům uvedeným v čl. I. této smlouvy, včetně součástí, přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí,

se z a m í t á .

- II.** Žalobci jsou povinni zaplatit žalované společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení před soudy všech stupňů částku 5 100 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Miloslava Strnada, advokáta.
- III.** Žalobci jsou povinni zaplatit vedlejšímu účastníkovi společně a nerozdílně na straně žalované na náhradě nákladů odvolacího a dovolacího řízení částku 2 700 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Brože, CSc., advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem (výrokem I.) soud prvního stupně vyhověl žalobě a rozhodl, že se nahrazuje projev vůle žalované uzavřít se žalobci tuto smlouvu o převodu pozemků:

Česká republika – Státní pozemkový úřad
IČ: 01312774, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 13000
(dále jen „převodce“)

a

1) Pavel K., r.č. xxx, bytem xxx, xxx

2) Eva H., r.č. xxx, bytem xxx, xxx

3) Jan H., r.č. xxx, bytem xxx, xxx

(dále jen „nabyvatelé“)

uzavírají podle ust. §11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“), tuto:

Smlouvu o převodu pozemků:

I.

Česká republika – Státní pozemkový úřad jako převodce spravuje tyto pozemky:

- parc. č. xxx v k.ú. xxx, obec Praha, zapsaný na LV č. xxx, vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha,

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

- parc. č. xxx v k.ú. xxx, obec Praha, zapsaný na LV č. xxx, vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha.

II.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle ust. § 11a zákona o půdě, který byl oceněn ČR – Státním pozemkovým úřadem v celkové výši 1.115.639,41 Kč, a jeho dosud nevypořádaná část činí v souhrnu částku ve výši **283.068,18 Kč**, přičemž Pavel K. se na této dosud nevypořádané části podílí částkou ve výši **106.274,20 Kč**, Eva H. částkou ve výši **64.575,20 Kč** a Jan H. částkou ve výši **112.218,78 Kč**.

III.

Na uspokojení nároku nabyvatelů dle čl. II. této smlouvy převodce převádí do vlastnictví nabyvatelů pozemky uvedené v čl. I. této smlouvy, včetně součástí a nabyvatelé je přijímají do svého spoluvlastnictví, a to v podílu: Pavel K. se na něm podílí podílem 40/100, Eva H. se na něm podílí podílem 30/100 a Jan H. se na něm podílí podílem 30/100.

IV.

Vlastnické právo k převáděným pozemkům uvedeným v čl. I. této smlouvy, včetně součástí, přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí.

2. Dále rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 441,76 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Martina Purkyta, advokáta (výrok II.).
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobci jsou nositeli nároku na vydání náhradních pozemků podle zákona č. 229/1991 Sb. o půdě, když tento jejich nárok byl založen rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy, sp. zn. PÚ 5581/92 ze dne 28.11.2003, v rámci kterého bylo konstatováno, že žalobci, respektive jejich právní předchůdci, nejsou vlastníky v tomto rozhodnutí blíže specifikovaných nemovitostí v Katastrálním území xxx, a že vlastníkem náhradních pozemků, tj. parc.č. xxx a xxx oba v kat.ú. xxx, obec Praha, zapsané na LV č. xxx, vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, je Česká republika a správa těchto nemovitostí je svěřena Státnímu pozemkovému úřadu. Strany učinily nesporným dosud nevypořádanou část restitučního nároku žalobců (ve stavu ke dni rozhodování soudu I. stupně) v souhrnu ve výši 283 068,18 Kč a dále hodnotu výše uvedených náhradních pozemků v částce 15 219,50 Kč. Ve vztahu k žalobci tvrzenému liknavému a svévolnému postupu žalované v otázce vydání náhradních pozemků odkázal soud I. stupně na pravomocná rozhodnutí soudů, jimiž bylo v mezidobí vyhověno žalobám týž účastníků (jako v tomto řízení) na nahrazení projevu vůle žalované k uzavření smluv o převodu dalších pozemků (viz rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 10.6.2016, č.j. 10 C 150/2015-103, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.2.2017, č.j. 13 Co 417/2016-146, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 23.4.2018, č.j. 35 C 59/2017-237, ve znění opravného usnesení ze dne 30.5.2018, č.j. 35 C 59/2017 – 249, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9.9.2018, č.j. 58 Co 240/2018-310), když tyto soudy uzavřely, že liknavý a svévolný postup ze strany žalované při vyřizování jejich záležitosti byl naplněn. Soud I. stupně s odkazem na ustanovení § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“), a učiněná skutková zjištění, přitom konstatoval, že nemá důvod posuzovat tuto otázku odlišně. Ohledně náhradních pozemků vyšel ze zjištění, že oba pozemky jsou ve vlastnictví žalované, nejsou určeny k zastavění veřejně prospěšnou stavbou, stavbou dopravní infrastruktury, ani nejsou zastavěny, takže jejich vydání žalobcům, s přihlédnutím k jejich ocenění dle znaleckého posudku ing. Bureše, nic nebrání. Zákonnou překážkou nebyla podle něho ani skutečnost, že k pozemkům byl uplatněn nárok podle zákona č. 95/1999 Sb., když poukázal na judikatorní závěry, že restituční nároky podle zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

č. 229/1991 Sb. mají před ostatními nároky přednost. V situaci, kdy byla výše restitučního nároku žalobců i hodnota náhradních pozemků učiněna účastníky nespornou, vyšel soud I. stupně z celkové výše nepovyřádaného nároku žalobců ke dni rozhodnutí, tj. z částky 283 068,18 Kč, kdy podíl žalobce a) představoval částku 106 274,20 Kč oproti částce uváděné v žalobě ve výši 181 565,40 Kč, neboť od podání žaloby došlo ve vztahu k tomuto žalobci k dalšímu uspokojení nároku ve výši 75 291,20 Kč, na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 (sp. zn. 35 C 59/2017), podíl žalobkyně b) Evy H. představoval částku 64 575,20 Kč, když ke dni podání žaloby se jednalo o částku 121 043,60 Kč a na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 (sp. zn. 35 C 59/2017) byl v mezidobí uspokojen nárok ve výši 56 468,40 Kč, a podíl žalobce c) Jana H. představoval částku 112 218,78 Kč oproti částce uvedené v žalobě ve výši 168 687,18 Kč, neboť od podání žaloby došlo ve vztahu k tomuto žalobci k uspokojení nároku ve výši 56 468,40 Kč, a to v důsledku vydaného rozsudku Obvodním soudem pro Prahu 5 (sp. zn. 35 C 59/2017). Cena náhradních pozemků byla stanovena částkou 15 219,50 Kč, kdy podíl žalobce a) na ní činil 40/100, tj. 6 087,80 Kč, podíl žalobkyně b) 30/100, tj. 4 565,85 Kč a podíl žalobce c) 30/100, tj. 4 565,85 Kč. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 1 a § 142a odst. 1 o.s.ř. tak, že přiznal žalobcům, kteří byli v řízení zcela úspěšní, nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 11 441,76 Kč.

4. K odvolání žalované rozhodoval ve věci Městský soud v Praze, který rozsudkem ze dne 28.8.2019, č.j. 69 Co 125/2019-391, ve znění opravného usnesení ze dne 28.8.2019, č.j. 69 Co 125/2019-398, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. ve vztahu mezi žalobkyní b) a žalovanou (pro zpětvzetí žaloby) zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil. Výrokem II. rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyní b) a žalovanou a vedlejším účastníkem, výrokem III. jej potvrdil ve výroku I. ve vztahu mezi žalobci a) a c) ve znění, že se nahrazuje projev vůle žalované uzavřít s žalobci a) a c) podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku („zákon o půdě“), smlouvu o bezúplatném převodu náhradních pozemků (tj. pozemku parc. č. xxx a pozemku parc. č. xxx v obci Praha, Katastrální území xxx) do jejich podílového spoluvlastnictví, a to tak, že žalobci a) v podílu 2/5 a žalobci c) v podílu 3/5 s tím, že nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu v celkové výši 1 115 639,41 Kč a jeho dosud nevypořádaná část činí v souhrnu částku ve výši 84 940,98 Kč, přičemž žalobce a) se na této dosud nevypořádané části podílí částkou ve výši 6 110,20 Kč a žalobce c) částkou 78 830,78 Kč. Výrokem IV. pak rozsudek soudu I. stupně změnil výroku II. o náhradě nákladů řízení též tak, že žalovaná a vedlejší účastník na straně žalované jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 8 712 Kč a žalobci c) částku 6 050 Kč k rukám jejich právního zástupce. Výrokem V. pak rozhodl, že žalovaná a vedlejší účastník na straně žalované jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně na náhradě nákladů odvolacího řízení žalobci a) částku 8 712 Kč a žalobci c) částku 8 712 Kč k rukám jejich právního zástupce. Opravným usnesením ze dne 28.8.2019, č.j. 69 Co 125/2019-398, byla nesprávně uvedená částka 8 712 Kč pro každého ze žalobců, tj. žalobce a) a žalobce c), opravena na částku 9 801 Kč.
5. Protože žalobkyně b) Eva H. vzala za prvního odvolacího řízení žalobu zpět, a to za současného souhlasu žalované a vedlejšího účastníka na straně žalované, odvolací soud podle ustanovení § 222a odst. 1 o.s.ř. napadený rozsudek ve vztahu mezi žalobkyní b) a žalovanou zrušil a v tomto rozsahu řízení zastavil (viz. výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.8.2019). S ohledem na to, že řízení mezi žalobkyní b) a žalovanou bylo tímto skončeno, rozhodl odvolací soud o náhradě nákladů řízení mezi těmito účastníky podle § 142 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. tak, že žalobkyni b) přiznal náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů s přihlédnutím k tomu, že to byla žalovaná, kdo zastavení řízení zavínil, a to ve výši 9 922 Kč.

6. Odvolací soud v tomto rozsudku konstatoval, že soud I. stupně provedl k věci samé dokazování v dostatečném rozsahu, důkazy odpovídajícím způsobem zhodnotil a na základě zjištění dospěl i ke správnému závěru, že nárok žalobců je opodstatněný. Vzhledem k obsahu odvolacích námitek se zabýval především stěžejní otázkou, a to zda postup žalované v projednávaném případě byl liknavý a svévolný, či nikoliv. Přiklonil se k názoru soudu I. stupně, který provedl k této otázce dostatečné dokazování, že tento liknavý postup žalované, trvající bezmála 30 let, byl v tomto řízení prokázán, takže nebylo třeba důvodnost žaloby na uložení povinnosti uzavřít smlouvu vázat na podmínku předchozího zahrnutí (náhradních) pozemků do veřejné nabídky. Nárok žalobců na převod náhradních pozemků mimo veřejnou nabídku tak shledal, shodně se soudem I. stupně, za plně opodstatněný. Odvolací soud se přiklonil též k závěrům soudu I. stupně, jde-li o posouzení vhodnosti těchto náhradních pozemků, když zjistil, že jsou ve vlastnictví žalované, nejsou určeny k zastavění veřejně prospěšnou stavbou, stavbou dopravní infrastruktury a nejsou ani zastavěny. Podle odvolacího soudu vydání těchto náhradních pozemků nebránila skutečnost, že pozemek parc. č. xxx je dotčen veřejným kanalizačním řádem obce xxx a zákonnou překážku nepředstavovala ani skutečnost, že k pozemkům byl uplatněn nárok podle zákona č. 95/1999 Sb. (později zákon č. 503/2012 Sb.), neboť dovedl, že restituční nároky uplatněné podle zákona č. 229/1991 Sb. mají před ostatními nároky podle jiných právních předpisů přednost. Odvolací soud konstatoval, že s ohledem na žádost obce – Hlavního města Prahy o převod předmětných pozemků ze dne 29.5.2014, a to s odkazem na ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb., na vyjádření odboru výstavby Městské části Praha 22 ze dne 9.1.2018 a 17.5.2018 a na obsah znaleckého posudku znalce ing. Budeše, je zřejmé, že v případě náhradních pozemků jde sice o pozemky označené jako trvalý travní porost a určené k realizaci veřejné zeleně (zeleně městská a krajinná), ale současně nejde o pozemky, které by splňovaly základní podmínku, a to, že jsou umístěné „v zastavěném území“ nebo „v zastavitelné ploše“. O oprávněnosti a důvodnosti žádosti obce o převod těchto pozemků měl proto odvolací soud pochybnosti, přičemž pro pochybnosti o oprávněnosti žádosti obce svědčila také skutečnost, že od roku 2014, kdy obec požádala o jejich převod, nebyly tyto pozemky dosud na obec převedeny. V tomto „nekonání“ spatřoval další příklad liknavého postupu žalované při vyřizování žádosti žalobců, která nebyla schopna o této žádosti včas rozhodnout, což podle něj fakticky znemožňovalo oprávněným osobám domoci se svých práv. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že vydání předmětných pozemků (převodu na žalobce) nebrání žádné zákonné překážky. K námitce promlčení vznesené žalobci uvedl, že námitka není důvodná, resp. že žalobci nejsou k podání takové námítky v tomto řízení subjektivně oprávněni. Odkázal na ustanovení § 100 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., případně na ustanovení § 609 a násl. o.z. s tím, že námitku promlčení může vznést pouze dlužník vůči věřiteli, což v daném případě znamená, že by takovou námitku mohla vznést pouze žalovaná, pokud by se vedlejší účastník hodlal domáhat svého nároku u soudu, a to po uplynutí obecné tříleté promlčecí lhůty. O to se však v této věci nejednalo. Odvolací soud neshledal přílehavým odkaz vedlejšího účastníka na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 393/2019 s tím, že v něm dovolací soud vycházel z odlišných skutkových okolností a své závěry postavil na jiných základech, než k jakým směřovalo například dříve vydané rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 495/02, které bylo podle odvolacího soudu naopak rozhodnutím, které bylo aplikovatelné i v projednávané věci. Odvolací proto napadený rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil, a to ve znění odpovídajícím změně žaloby tak, jak byla připuštěna usnesením odvolacího soudu ze dne 10.7.2019, č.j. 69Co 125/2019-362. O náhradě nákladů řízení mezi žalobci a) a c) a žalovanou rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. s přihlédnutím k plnému procesnímu úspěchu žalobců, a to jak před soudem I. stupně, tak i před soudem odvolacím.
7. K dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.8.2019, č.j. 69 Co 125/2019-391, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 28.8.2019, č.j. 69Co 125/2019-398, rozhodoval ve věci Nejvyšší soud České republiky, který rozsudkem ze dne

26.2.2020, č.j. 28 Cdo 316/2020-521, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.8.2019, č.j. 69 Co 125/2019 – 391, ve výroku III. o věci samé, jímž byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 dne 26.11.2018, č.j. 9 C 151/2018-223, ve výroku I. ve vztahu mezi žalobci a) a c) potvrzen ohledně pozemků parc. č. xxx a parc. č. xxx v obci Praha, Katastrální území xxx, a ve všech závislých výrociích o náhradě nákladů řízení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil Městskému soudu k dalšímu řízení.

8. K otázce liknavého a svévolného postupu žalované uvedl, že v posuzované věci z obsahu spisu vyplynulo, že soud I. stupně provedl obsáhlé dokazování a že hodnotící závěr soudů nižších stupňů o liknavosti Státního pozemkového úřadu, jakožto organizační složky státu, při uspokojování restitučních nároků žalobců nebyl v posuzovaném případě nepřiměřený zjištěným skutkovým okolnostem věci. Odvolací soud podle jeho názoru zcela v souladu s citovanou judikaturou dovedl, že následkem liknavého a svévolného postupu fondu (žalované) nebylo lze po žalobcích spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách a že tato otázka již byla v řadě rozhodnutí řešena. Nebylo proto možné v poměrech projednávané věci rozumně očekávat, že v případě uplatnění žaloby o nahrazení projevu vůle žalované k uzavření smlouvy o převodu jiných pozemků, bude posouzení otázky liknavého postupu žalované vůči stejné oprávněné osobě (žalobcům) odlišné.
9. Při posuzování vhodnosti pozemků k převodu oprávněným osobám jako pozemků náhradních, dovolací soud zdůraznil, že bylo nutno hodnotit, zda převodu nebrání zákonné vyluky uvedené v ustanoveních § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 zákona č. 503/2012 Sb., zda nejde o pozemek zatížený právy třetích osob, zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem, zda jej lze zemědělsky obhospodařovat, zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem, případně zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu. Tato hlediska je podle dovolacího soudu vždy nutno zkoumat se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu a předpoklady pro vydání (popř. pro nevydání) každého takového pozemku posuzovat samostatně, byť s přihlédnutím k širším souvislostem konkrétní věci, a to ke dni rozhodování soudu. Ke dni rozhodnutí odvolacího soudu v dané věci, tj. k datu 28.8.2019, stanovil § 11a odst. 12 zákona o půdě, ve znění účinném do 31.10.2019, že „*smlouvu o bezúplatném převodu pozemků nelze uzavřít, jestliže bylo uplatněno právo na jeho převod podle zvláštních právních předpisů*“. Uvedené ustanovení § 11a bylo do zákona o půdě vloženo zákonem č. 131/2006 Sb. s účinností od 14.4.2006. Zákon č. 95/1991 Sb. byl s účinností od 1.1.2013 zrušen zákonem č. 503/2012, který v § 7 nazvaném „*bezúplatný převod pozemků*“ obsahuje obdobné ustanovení formulačně upravené, jež bylo dříve obsaženo i v zákoně č. 95/1999 Sb. v § 5 nazvaném „*převod na obce, vlastníky staveb a uživatele pozemků v zahrádkových nebo chatových osadách*“. V § 7 odst. 1 a 2 zákona č. 503/2012 Sb. je upraven bezúplatný převod zemědělských pozemků a dalších pozemků, s nimiž je Státní pozemkový úřad příslušný hospodařit na základě písemné žádosti obce, v jejímž katastrálním území se nacházejí, do jejího vlastnictví za předpokladu, že tomu nebrání práva třetích osob, a to jde-li o pozemky vyjmenované v odstavci I. pod písmeny a)-f) a o pozemky vyjmenované v odstavci II. pod písmenem a) a b). Dovolací soud dále konstatoval, že bylo-li v dané věci zjištěno, že Hlavní město Praha podalo dne 29.5.2014 dvě nárokové žádosti podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb. na bezúplatný převod předmětných pozemků (tj. pozemků parc.č. xxx a xxx v k.ú. xxx), pak v případě, že by tyto žádosti byly odůvodněné, nebylo-by lze tyto pozemky podle § 11a odst. 12 zákona o půdě (ve znění účinném od 14.4.2006 do 31.10.2019) bezúplatně převést na žalobce k uspokojení jejich restitučního nároku jakožto pozemky náhradní, neboť jejich převod by byl zapovězen zákonem (a nebylo by možno je zahrnout do veřejné nabídky), a nešlo by tudíž o pozemky vhodné k převodu na oprávněné osoby.

10. Dovolací soud neshledal správným právní názor odvolacího soudu, že restituční nároky uplatněné podle zákona o půdě mají před ostatními nároky podle jiných právních předpisů přednost. Opomíjí totiž podle něho vůli zákonodárce vtělenou do ustanovení § 11 a odst. 12 zákona o půdě, které od 14.4.2006 vyloučilo, aby žalovaná uzavřela s oprávněnou osobou smlouvu o bezúplatném převodu pozemků, resp. aby soud na základě žaloby oprávněné osoby nahradil projev vůle žalované k uzavření takové smlouvy, mj. tehdy, jestliže bylo uplatněno právo na jeho převod podle zvláštních právních předpisů, tj. podle § 5 zákona č. 95/1999 Sb. a od 1.1.2013 podle § 7 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb.
11. Za nepřítomný uvedl dovolací soud odkaz odvolacího soudu na závěry uvedené v Nálezu Ústavního soudu ze dne 4.3.2004 sp. zn. II. ÚS 495/02 s tím, že tento Nález byl vydán ještě před novelou zákona o půdě provedenou zákonem č. 131/2006 Sb., a dále proto, že Ústavní soud v něm řešil restituční spor vedený oprávněnou osobou proti žalované v situaci, kdy odvolací soud své zamítavé rozhodnutí opřel o právní názor Nejvyššího soudu obsažený v rozhodnutí ze dne 18.1.2001, sp. zn. 26 Cdo 1478/2000, podle kterého nárok na poskytnutí náhradních pozemků nezahrnuje právo oprávněné osoby na výběr náhradních pozemků a že od oznámení Pozemkového fondu České republiky, které pozemky mohou být poskytnuty jako pozemky náhradní, není návrhem na uzavření smlouvy. Dovolací soud proto shledal, že nesouhlas odvolacího soudu se závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 393/2019 nemá vzhledem k výše uvedené právní úpravě opodstatnění. Uvedl rovněž, že v projednávané věci neshledává důvod se od závěrů uvedených v rozsudku sp. zn. 28 Cdo 393/2019 odchýlit. Jestliže v posuzované věci požádal vedlejší účastník žalovanou o bezúplatný převod předmětných pozemků podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb. dne 29.5.2014, tedy přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 185/2016 Sb., pak vzhledem k jeho článku II. bodu 2. přechodných ustanovení lze splnění podmínek pro uplatnění nároku na převod těchto pozemků posuzovat podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb., ve znění účinném před nabytí účinnosti zákona č. 185/2016 Sb., tedy ve znění do 31.7.2016. Dovolací soud tedy přisvědčil námitce dovolatele, že odvolací soud pochybil, pokud „oprávněnost, resp. důvodnost“ žádostí vedlejšího účastníka o převod předmětných pozemků posuzoval podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb. ve znění účinném od 1.8.2016. Ač měl postupovat ve znění tohoto zákona účinném od 1.1.2013 do 31.7.2016, který však nestanovil pro bezúplatný převod zemědělských pozemků na obce, kromě dalších předpokladů, podmínku, že by mělo jít o pozemky v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše. Dovolací soud proto rozsudek odvolacího soudu zrušil podle ust. § 243e odst. 1 o.s.ř. a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o.s.ř.).
12. Odvolací soud proto v dalším řízení opětovně přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek soudu I. stupně v části, kterou byl nahrazen projev vůle žalované uzavřít se žalobci a) a c) smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. xxx a parc. č. xxx, oba v Katastrálním území xxx, včetně řízení, které mu předcházelo dle ustanovení § 212 a § 212a o.s.ř., a to smlouvu ve znění reflektující změny jak ve výši uspokojení nároku žalobců ad a/ a ad c/, tak i co do okruhu účastníků řízení na straně žalobců (tj. s přihlédnutím k tomu, že v mezidobí byl ve vztahu mezi žalobkyní ad b/ a žalovanou rozsudek soudu I. stupně zrušen a řízení bylo v tomto rozsahu pravomocně zastaveno – viz výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.8.2019, č.j. 69 Co 125/2019 – 391), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné.
13. Nejprve se však zabýval tvrzením žalované a vedlejšího účastníka na straně žalované vzneseným v odvolacím řízení, jakož i důkazy, které k tomuto tvrzení předložili s tím, že žalobci v mezidobí, tj. od rozhodnutí odvolacího soudu dne 28.8.2019, převedli své již takto pravomocně získané vlastnické právo k předmětným pozemkům na třetí osobu, nicméně rozsudek odvolacího soudu byl poté rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 26.2.2020 zrušen. Dospěl přitom k závěru, že

existence této skutečnosti, tj. že žalobci poté, co předchozí rozsudek odvolacího soudu ze dne 28.8.2019, č.j. 69 Co 125/2019-391, nabyl právní moci, převedli kupní smlouvou ze dne 15.11.2019 předmětné náhradní pozemky na společnosti INVESTREST, s.r.o., (což bylo zjištěno z výpisu z katastru nemovitostí), nemůže být bez dalšího důvodem, že by nároky uplatněné v tomto řízení, po zrušení rozsudku odvolacího soudu, neměly být již dále odvolacím soudem řešeny, tedy, že by se jimi odvolací soud neměl již dále zabývat.

14. I když bylo prokázáno, že třetí osoba získala v mezidobí od pravomocného a vykonatelného rozhodnutí odvolacího soudu do okamžiku zrušení tohoto rozhodnutí dovolacím soudem vlastnické právo k předmětným pozemkům, o nichž bylo v tomto řízení jednáno jako o pozemcích, o jejichž převod žalobci usilovali, nemůže tato skutečnost vést k závěru, že by předmět sporu mezi účastníky řízení tímto odpadl a že by tedy již nebyl dán důvod pro to, aby v řízení bylo dále pokračováno. Odvolací soud v této souvislosti odkazuje na komentář k ustanovení § 243g odst. 2 o.s.ř., v němž je sice citován příklad týkající se řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, kdy věc byla nejprve přikázána žalobci, který ji prodal jinému, aby po zrušení původního rozhodnutí byla věc přikázána žalovanému, nicméně lze dovodit, že bez ohledu na nabytá práva třetích osob, která jsou podle § 243g o.s.ř. chráněna, je třeba vypořádat poměry mezi původními účastníky a tedy rozhodnout o původním předmětu, který zde byl v době vydání později zrušeného rozhodnutí.
15. Předmět sporu mezi účastníky v daném řízení tedy v projednávané věci neodpadl tím, že žalované nebyla obnovena vlastnická práva ke sporným pozemkům, a to pro ochranu třetích osob, nicméně bylo třeba o uplatněném nároku žalobců znovu věcně rozhodnout, a to již jen proto, aby bylo mezi účastníky postaveno najisto, zda, pokud by nebyl nárok žalobců shledán (věcně) po právu, zde nemohly být uplatněny další právní instituty, např. v podobě náhrady škody či bezdůvodného obohacení.
16. Jak vyplývá z obsahu spisu, po rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.2.2020, č.j. 28 Cdo 316/2020 – 521, zůstala předmětem odvolacího přezkumu pouze otázka, zda pozemky parc. č. xxx a parc.č. xxx, oba v k.ú. xxx, které žalobci ad a/ a ad c/ požadovali v tomto řízení převést ze žalované na svou osobu, by byly pozemky vhodnými k převodu jako pozemky náhradní podle zákona o půdě.
17. V řízení bylo zjištěno a prokázáno, že vedlejší účastník na straně žalované – Hlavní město Praha požádal žádostmi ze dne 29.5.2014 žalovanou o bezúplatný převod uvedených pozemků podle ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, tedy přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 185/2016 Sb. Jak bylo výše v rozhodnutí dovolacím soudem zdůrazněno, vzhledem k čl. II. bodu 2. přechodných ustanovení citovaného zákona bylo třeba na daný případ použít tento zákon ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zák.č. 185/2016 Sb., tedy ve znění do 31.7.2016.
18. Podle ust. § 7 odst. 1 písm. e) zák. č. 503/2012 Sb., ve znění účinném do 31.7.2016, Státní pozemkový úřad převede zemědělské pozemky, s nimiž je příslušný hospodařit, na základě písemné žádosti obce, v jejímž katastrálním území se nacházejí, do jejího vlastnictví za předpokladu, že tomu nebrání práva třetích osob, jde-li o pozemky určené vydaným územním plánem nebo vydaným regulačním plánem k realizaci zeleně a k realizaci veřejně prospěšných opatření nebo již k těmto účelům využité.
19. Vázán názorem dovolacího soudu (§ 243 g a § 226 odst. 1 o.s.ř.), že na daný případ, tedy na posouzení žádosti obce o převod zemědělských pozemků, je třeba použít výše uvedené znění zák.č. 503/2012 Sb., a že na daný případ není vyloučeno, aby byl aplikován, mimo jiné i rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 393/2019, dospěl odvolací soud k závěru, že předmětné pozemky, které žalobci žádali převést na svou osobu v tomto řízení, nejsou z dále uvedených důvodů pozemky vhodnými k převodu na oprávněné osoby podle ustanovení § 11a odst. 12 zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., neboť tomuto převodu brání žádost vedlejšího účastníka o bezúplatný převod podle zvláštních právních předpisů. Současně tak nejde o pozemek, který by mohl být zahrnut do veřejné nabídky.

20. Vzhledem k tomu, že po rozhodnutí dovolacího soudu byla již s konečnou platností vyřešena otázka liknavosti žalované při vyřizování nároků žalobců na převod náhradních pozemků, neboť dovolací soud potvrdil závěr soudu I. stupně i odvolacího soudu, že následkem liknavého a svévolného postupu žalované nebylo po žalobcích spravedlivé požadovat další účast ve veřejných nabídkách, a tudíž, že tito mohli požádat o převod pozemků, které si vybrali mimo veřejnou nabídku, zůstala tak předmětem odvolacího přezkumu pouze otázka, zda předmětné náhradní pozemky, tj. pozemky parc. č. xxx a parc. č. xxx v Katastrálním území xxx, jsou pozemky vhodnými, mimo jiné též s přihlédnutím k tomu, že vedlejší účastník na straně žalované požádal v roce 2014 o jejich převod podle § 7 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb.
21. V rozsudku ze dne 26.2.2020, č.j. 28 Cdo 316/2020-521, zaujal Nejvyšší soud pro odvolací soud závazný právní názor, že předmětné pozemky nelze na žalobce převést, a to v důsledku výše zmíněných žádostí obce ze dne 29.5.2014 dle § 7 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., čímž je převod těchto pozemků zapovězen zákonem podle § 11a odst. 12 zákona o půdě. Současně však konstatoval, že je třeba posoudit, zda jsou tyto žádosti důvodné či nikoliv.
22. Z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 393/2019, na který Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 26.2.2020 poukázal jako na rozsudek, který je aplikovatelný i na projednávanou věc, a dále z rozsudků téhož soudu sp. zn. 28 Cdo 3307/2019 či sp. zn. 28 Cdo 72/2020, také vyplývá, že v souvislosti s podanými žádostmi obce o vydání či převod předmětných pozemků podle zákona č. 503/2012 Sb. je třeba se vždy zabývat též tím, zda a z jakého důvodu obec trvá na podané žádosti (a to i s přihlédnutím k případnému namítanému uplynutí promlčecí doby), a zda bude moci být vůbec takové žádosti vyhověno.
23. V projednávané věci je nepochybné, že vedlejší účastník na straně žalované uplatnil u žalované žádosti o převod předmětných pozemků z důvodu § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb., tedy proto, že podle územního plánu jsou tyto pozemky určeny k funkčnímu využití jako zeleně městská a krajinná. S ohledem na to, že uvedené pozemky toto určení splňují, byl by tento důvod žádosti o převodu bez dalšího splněn.
24. Odvolací soud se však v souvislosti s nastíněným postupem dovolacího soudu zabýval též tvrzením žalobců, týkající se uplynutí promlčecí lhůty žalované k vyřízení žádostí vedlejšího účastníka, přičemž dospěl k závěru, že byť od podání těchto žádostí uplynulo už téměř šest let a tyto nebyly dosud žalovanou vyřízeny, nelze ještě bez dalšího dovést, že by žádost obce neměla či nemohla představovat překážku převodu těchto pozemků.
25. V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.5.2020, č.j. 28 Cdo 889/2020 – 521, na které poukazují i žalobci ve svých podáních, Nejvyšší soud zaujal názor, že „pro závěr o tom, že žádost obce o převod pozemků představuje překážku jeho převodu, je rozhodující též zjištění, zda obec na podané žádosti trvá a zda její žádosti ze strany státu bude moci být vyhověno, tedy jsou-li naplněny podmínky pro převod pozemku podle § 5 zákona č. 95/1999 Sb., resp. dle § 7 zákona č. 503/2012 Sb.“, a že z takto uvedeného podle něho vyplývá, že „překážkou převoditelnosti pozemku ve vlastnictví státu nemohla by být obcí před téměř dvaceti lety podaná žádost o převod pozemku, která již zjevně není aktuální (jež byla vyhodnocena buď jako nedůvodná, popřípadě na níž obec již netrvá a o převod neusiluje)“.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

26. V projednávané věci, bude-li odhlédnuto od diametrálně odlišné lhůty nečinnosti žalované oproti citovanému rozhodnutí (20 let x 6 let), je zjevné, že nelze z ničeho dovodit, že by vedlejší účastník na těchto svých žádostech, které podal, již netrval, ani že by žalovaná neměla zájem žádostem vedlejšího účastníka vyhovět. Pro tento závěr svědčí nejen to, že vedlejší účastník vstoupil do řízení v této věci, byť tak učinil až v odvolacím řízení, ale i jeho prohlášení před odvolacím soudem, že na podaných žádostech stále trvá. Ani z postoje a tvrzení žalované v tomto řízení nelze dovodit, že by z její strany nemělo být žádostem vedlejšího účastníka, a to i přes uplynutí promlčecí lhůty, vyhověno. O tom svědčí nejen její postoj v řízení u odvolacího soudu, ale též její písemné podání ze dne 21.7.2020 adresované odvolacímu soudu (č.l. 618), z něhož vyplývá, že žalovaná obě výše zmíněné žádosti žalobců nadále eviduje jako žádosti platné a důvodné s tím, že je lze vypořádat uzavřením smlouvy o jejich bezúplatném převodu s odkazem na § 7 odst. 1 písm. e) zák.č. 503/2012 Sb.
27. Byť lze tedy dovodit určitou míru liknavosti žalované při vyřizování žádostí vedlejšího účastníka o převod předmětných pozemků (viz výše uvedená lhůta), nelze nepřihlédnout nejen k výše uvedenému, ale i k následujícím skutečnostem, a to, že vedlejší účastník požádal o převod pozemků ještě před podáním žaloby v této věci, takže nelze dovodit, že by jeho žádosti byly podané účelově až po zahájení tohoto řízení a že by tak mohlo být těmito žádostmi zasaženo do práv žalobců, případně, že by měli být žalobci ve svém postavení oprávněných osob z tohoto důvodu jakkoli znevýhodněni, a že žalovaná je připravena tyto pozemky na obec převést, jak bylo výše uvedeno. Zákonná ustanovení upravující lhůty pro vyřízení žádostí obcí o převod podle zákona č. 503/2012 Sb., ve znění účinném do 31.7.2016 (§ 16 odst. 3), přitom nehovoří o tom, že by Státní pozemkový úřad nemohl po uplynutí takto stanovených lhůt smlouvu o převodu zemědělského majetku uzavřít se zájemcem, ale jen tak, že „k tomu není povinen“. Není tedy vyloučeno, že by tuto žádost, byť po uplynutí promlčecí doby, ve prospěch žadatele vyřídit neměl, případně že by tak učinit nemohl. Posouzení této otázky tak zůstává na jeho úvaze a jeho odpovědnosti. Není tedy opodstatněná námitka žalobců, že by žádosti vedlejšího účastníka (obce) z důvodu uplynutí promlčecí lhůty vyhověno být nemohlo a že by z tohoto důvodu musela být žádost zamítnuta, ani že by tato žádost neměla představovat překážku pro převod uvedených pozemků na žalobce z jimi uváděných důvodů.
28. Další podstatnou skutečností, k níž odvolací soud při přezkumu napadeného rozhodnutí přihlédl, bylo to, že předmětné pozemky jsou územním plánem vedeny jako zeleň městská a krajinná a dle vyjádření odboru výstavby příslušné městské části a dle obsahu znaleckého posudku (vypracovaného v tomto řízení k ceně předmětných nemovitostí) jde o pozemky nezastavitelné a určené i do budoucna k využití jako městská zeleň, navíc jsou součástí většího hospodářsky využívaného sloučeného celku pozemků. Je tedy zřejmé, že i kdyby tyto pozemky byly na žalobce převedeny, nemohli by žalobci plně realizovat svá vlastnická práva k těmto pozemkům a provozovat na nich zemědělskou činnost, tedy naplňovat účel zákona o půdě tak, jak je vyjádřen v preambuli tohoto zákona (odvolací soud v této souvislosti odkazuje např. na náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1961/15). Je nepochybné, že předmětné náhradní pozemky jsou v posuzovaném případě veřejným statkem a v dané lokalitě, s ohledem na územní plán, nelze ani očekávat, že by bylo reálné dosáhnout jeho zásadní změny. Rozhodnutím ve prospěch oprávněných osob a vydáním předmětných pozemků by tak došlo v tomto případě pouze ke vzniku tzv. holého vlastnictví, což však není účelem restitučního procesu.
29. Ve prospěch závěru, že úmyslem žalobců zjevně ani není na předmětných pozemcích hospodařit, svědčí to, že ihned poté, co byla vyznačena právní moc na rozsudek odvolacího soudu ze dne 28.8.2019, převedli tyto pozemky na společnost INVESTREST s.r.o., která se však dle předmětu své činnosti zemědělské činnosti nevěnuje.

30. Ze všech výše uvedených důvodů byl proto napadený rozsudek změněn podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. tak, že žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.
31. S ohledem na změnu napadeného rozsudku odvolací soud rozhodoval podle ustanovení § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. znovu o nákladech jak odvolacího řízení, tak i o nákladech řízení před soudem I. stupně. Postupoval přitom podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., když přihlédl k plnému procesnímu úspěchu žalované a vedlejšího účastníka na straně žalované, jimž proto přiznal náklady, které tyto subjekty vynaložily na uplatňování svých práv v tomto řízení v plné výši. Přihlédl přitom k tomu, že v případě žalované i vedlejšího účastníka na straně žalované jde o statutární město a správní úřad a organizační složku státu, u nichž lze presumovat existenci dostatečného materiálního i personálního vybavení tak, aby oba tyto subjekty byly schopni kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy v řízení, a tedy aniž by musely využívat právní pomoci advokátů.
32. V případě žalované nelze přehlédnout, že náklady vynaložené v tomto řízení na její zastoupení advokátem jsou náklady vynaloženými neúčelně, a to zejména s ohledem na její zákonnou agendu, která přímo souvisí s uplatněnými nároky, takže její povinností je vytvořit si materiální i personální předpoklady k výkonu své činnosti, aniž by musela volit zastoupení advokátem (k tomu srovnej např. nálezy Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 1087/09).
33. Jde-li o vedlejšího účastníka, jímž je obec, tak i v tomto případě, pokud si obec zvolila advokáta, vynaložila tím své náklady neúčelně, když i v tomto případě byla předmětem sporu právní problematika, která přímo souvisela s oblastí spravovanou tímto účastníkem, byť jde o specializovanou agendu, nicméně nikoliv o agendu, s níž by se vysokoškolsky vzdělané osoby, které žalovaná zaměstnává, běžně a dlouhodobě nesetkávaly (k tomu srovnej nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. 376/12).
34. Žalované tak byla s ohledem na výše uvedenou úvahu přiznána náhrada nákladů řízení před soudem I. stupně, za první i druhé řízení u odvolacího soudu i za řízení před soudem dovolacím náhrada nákladů v celkové výši **5 100 Kč** podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., ve spojení s § 151 odst. 3 o.s.ř., a to za 17 úkonů (písemné podání ze dne 6.6.2018, 12.9.2018, 17.9.2018, příprava účasti na jednání dne 14.11.2018, 26.11.2018, 26.6.2019, 21.8.2019, 22.7.2020, účast na jednání před soudem dne 14.11.2018, 26.11.2018, 26.6.2019, 21.8.2019, 22.7.2020 a 24.7.2020, dále podání odvolání ze dne 7.2.2019, ze dne 21.3.2019, podání dovolání ze dne 3.12.2019) po 300 Kč - § 1 a 2 vyhlášky č. 254/2015 Sb. (17 x 300 Kč).
35. Vedlejšímu účastníku na straně žalované byla přiznána náhrada nákladů rovněž s odkazem na § 151 odst. 3 o.s.ř. a § 1 a 2 vyhlášky č. 254/2015 Sb., a to s odkazem na § 93 odst. 3 o.s.ř., z něhož vyplývá, že v řízení má vedlejší účastník stejná práva a povinnosti jako vlastník (tedy i právo na náhradu nákladů řízení), takže takto byly vedlejšímu účastníkovi přiznány náklady za 9 úkonů (příprava a převzetí zastoupení, písemné vyjádření ze dne 17.6.2019 a 29.7.2019, vyjádření k dovolání a účast na jednání u soudu ve dnech 26.6.2019, 21.8.2019, 28.8.2019, 22.7.2020 a 24.7.2020. Celkem se tedy jedná o částku **2 700 Kč** (9x300 Kč).
36. V obou případech bylo rozhodnuto, že náhradu nákladů řízení zaplatí procesně úspěšným žalovaným, resp. žalované a vedlejšímu účastníkovi na straně žalované, žalobci společně a nerozdílně, a to (i s přihlédnutím k nízké výši těchto nákladů) v zákonné lhůtě tří dnů (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomu rozsudku **l z e** do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni; přípustnost dovolání je oprávněn posoudit dovolací soud.

Praha 24. července 2020

JUDr. Ladislava Mentbergerová v.r.
předsedkyně senátu